

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > שיחת השבוע 069 פינחס בזיון תשעה

שיחת השבוע 069 פינחס בזיון תשעה

פרשת השבוע פרשת פנחס "פנחס בן אלעזר בן אהרון הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל" ברש"י מדברי הגמרא בסנהדרין שהיו מבזים אותו ראו בן פוטי זה שפיטם אבי אמו עגלים לעבודה זרה אלא כך ייחסו הכתוב "פנחס בן אלעזר בן אהרון הכהן" אלעזר נשא את ביתו של יתרו שפיטם עגלים לעבודה זרה יש לו שני צדדים לפנחס יש לו צד של אבי אב אהרון הכהן יש לו צד של אבי אמו שהוא יתרו ואלו שבזו אותו ייחסו את המעשה לצד של אבי אמו יתרו פיטם עגלים לעבודה זרה ולכן ייחד אותו הכתוב לאהרון הכהן אלעזר בן אהרון הכהן ששורש המעשה נובע ממידתו של אהרון הכהן אוהב שלום ורודף שלום לכן הנני נותן לו את בריתי שלום.

נתבונן מהו אותו עניין של היו מבזים אותו מהו הביזיון מהו מהות הביזיון בלשון הקודש יש הרי מילות נרדפות בזיון בושה כלימה חרפה ועוד כל אלו לשונות קרובים אהדי ומהי המהות של הדברים ולפי זה כל אחד ואחד מהלשונות הללו בכח הביזיון בנפשו של האדם כאשר האדם יש בו כח והכח אינו יוצא למציאות של פועל או יתר ע"כ הכח הזה יוצא באופן אחר שאינו ראוי לאותו אדם זהו צורת אדם שאיננה שלימה כאשר האדם פועל בצורה השלימה של החיים הקב"ה נטע באדם כוחות והוא מוציא אותם מן הכח אל הפועל זה סדר עבודתו של אדם.

כאשר האדם מתרחק ממקורו משורשו ממקום הווייתו אז אינו דבק בכוחות דיליה אלא הוא חי בעולם של חוץ חי בעולם של חוץ זה המושג שנקרא בושה מה ענינה של בושה? בושה ענינה כאשר האדם אינו מקורב ומקושר לכוחו לשורשו אלא הוא מתרחק מחלקו שלו מתרחק מחלקו שלו הוא פועל מה שהוא פועל הוא עושה מה שהוא עושה אבל הוא לא עושה את מה ששייך לחלקו שלו כי הוא רחוק משורש הווייתו עצמו זהו בושה אותיות שובה על הבושה צריך לחול מציאות של תשובה כלומר הבושה משיבה את האדם אליו ית' שמו.

כל החוטא ומתבייש בו כמו שאומרים חז"ל מוחלים לו על העוון הבושה משיבה אותו לחלקו שלו ככל שהאדם מקושר לשורשו מקושר להווייתו הוא פועל לפי מה ששייך לחלק שלו הוא פועל משורש כוחותיו אין מציאות של בושה פנימית בושה אמתית ענינה שאדם מכיר ויודע מהם חלקיו שלו הוא מקושר לחלק שלו הוא פועל את חלקו שלו אין לו בושה אבל בושה האמתית היא כאשר הוא מכיר את חלקו שלו והוא מכיר שהוא אינו מקושר לחלקו שלו אלא הוא פועל באופן של חוץ זה נקרא התפיסה שנקראת בושה.

ולפי זה מהו כלימה? כלימה בחיצוניות שלה מדגישים נקראת בלשון כולם כאשר האדם יוצא מחלקו שלו יוצא מהחלק הפרטי שהקב"ה נתן לו הוא פועל לפי חלקיו של הכלל לא לפי חלק הפרטי שבו בשורש העליון כמובן כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה' יש מציאות של כלל ישראל שכולם מצורפים לאהדי אבל בתוך אותה מציאות של כלל יש יחיד כל יחיד ויחיד הוא פרט מתוך מציאות הכלל ויש לו את חובת האדם בעולמו עולמו הפרטי שלו כאשר האדם אינו מחובר לשורשו אינו מחובר לחלקו הפרטי שלו כמו שהוזכר זה המושג של בושה. אז א"כ להיכן הוא מתרחק להיכן הוא מתפשט איפה אם כן מקומו הוא חי בעולם של חוץ וכשהוא חי בעולם של חוץ אז התפיסה שלו היא תפיסה ששייכת למה ששייך לעוד בני אדם הוא מתנהג כמו שאחרים מתנהגים זה האופן שנקראת כלימה אוי לה לאותה כלימה ענינה של כלימה כאשר האדם מאבד את שורשו מאבד את חלקו אינו מכיר את החלק ששייך לו בשורשו אז הוא יוצא לחוץ ולהיכן הוא יוצא הוא יוצא למקום של רשות הרבים הוא יוצא מהרשות היחיד מחלקו שלו הוא יוצא למקום של רשות הרבים שם יש רבים שם יש כלל שם הנפש שלו מתחברת לכלל אבל לא לצד העליון של הכלל אלא היא מתחברת לכלל מהצד התחתון שבו ואז האדם מתנהג כמו שכולם מתנהגים מי שמתנהג כמו שכולם מתנהגים זה נקרא כלימה הכלימה ענינה זה סוג של בושה שהגדרתה

היא שהוא התרחק מחלקו שלו וההנהגה שלו היא כהנהגת אחרים מי שהנהגתו היא כמו הנהגת אחרים כל מציאותו היא מציאות של כלימה לא מציאות שיש לו הוויה פרטית הוא חי כמו כולם זה הכלימה העמוקה בנפשו של האדם.

חרפה לשון נוסף בלשון הקודש כחרפה הוא לנו אותו שורש מתחלף בלשון הקודש חפרה הלבנה בושה החמה זה גם לשון בושה מה ענינה של אותו בושה להבין ברור כל אדם יש לו חיצוניות ויש לו מציאות של פנימיות חיצונית רואים משהו אחד בפנימיות רואים עולם אחר זה לא מה שנראה על פני השטח זה מה שנראה בעומקם של דברים כי האדם יראה לעיניים וה' יראה ללבב מה שנראה לעיניים רואים חיצונית אבל יש לכל נברא בכלל ולאדם בפרט עולם פנימי תוך עומק פנימי עומק לפני מן עומק עמוק עמוק מי ימצאנו בתוך קומתו של אדם לפי זה כאשר האדם חי יוצא מהשורש דיליה מהמעמקים דיליה הוא יוצא לחוץ יש שתי פנים להיכן הוא יוצא לחוץ בפנים החיצונית הגמורות זה מה שהוזכר לעיל זה נקרא כלימה הוא יוצא למקום של כולם הוא לגמרי מתרחק מהמקום שלו מהמקום הפרטי שלו הוא חי עם תפיסת הכלל באופן דקלוקל ברשות הרבים כמו שהוזכר.

אבל יש אופן שהאדם יוצא מהמעמקים דיליה מהשורש דיליה מחלקו דיליה אבל הוא לא יוצא משם לגמרי אלא הוא יוצא מהפנים דיליה למקום החיצונית דיליה הוא לא מעמיק בתוך עצמו להכיר את שורשי כוחותיו חובתו בעולמו מה חובת האדם בעולמו בעולמו דיליה אלא באופן של מבט של חוץ כי האדם יראה לעיניים זה מה שהוא רואה אדם יראה לעיניים נאמר מה שאדם רואה את אחר אבל אוי לו למי שרואה את עצמו במדרגת יראה לעיניים מדרגת עצמו האדם הרי צריך לחפש ולפיכך נר מנר חיפוש מחיפוש הוא צריך לחפש בחורים ובסדקים חור עומק לפני מן עומק מי שחי את החיצונית דיליה ואינו חי את הפנימיות דיליה זה נקרא בעומק המדרגה שנקראת חרפה היא לנו או חפרה הלבנה חרפה מלשון נחרפת לאיש לשון של חרפה ענינה חפרה מי שאין לו את מציאות הפנים את מציאות העומק כמשל דבר שחופרים לעומקו אלא הוא חי את מציאות החיצונית שבדבר היא הנקראת חרפה היא נקראת חפרה הלבנה לשון של בושה.

א"כ נחזור בקצרה עוד פעם יש מדרגה שענינה בושה מי שמרוחק משורשו מרוחק מהווית עצמו מחלקו דיליה והתיקון לזה הוא תשובה מי שמתבייש מוחלים לו עונותיו כשהוא מתרחק מחלקו דיליה שתי פנים להיכן האדם מתרחק מחלקו דיליה יש פנים שהאדם מתרחק מחלקו דיליה לחוץ לגמרי למקום שכולם נמצאים שם כביכול ואין לו את הדעותיהם שונים אין לו את הפרט דיליה אין לו את היחיד בעולמו דיליה זהו כלימה הוא חי כמו כולם יש שהאדם אינו מתרחק לגמרי מחלקו דיליה אבל הוא אינו חי את הפנים הוא אינו חי את המעמקים דיליה אלא הוא חי את השטח הוא חי את החיצונית זוהי המדרגה שנקראת חרפה חפרה הלבנה אין מציאות של עומק הבושה כאן חל על מה שהוא חי חיצונית ולא חל מציאות של פנים חל במציאות של מעמקים זה העומק של ג' הלשונות שהוזכרו השתא.

הלשון שהוזכר כאן בתחילה היו מבזים אותו יש לשון של בזיון מהו לשון של בזיון? בזיון לשון מבזבז אוצרות אביו וכן על זה הדרך לשון של בזבז מה ענינו הרי של בזבז? לדוגמא בעלמא של אוצר יש לאדם ממון אדם יכול לפעול עם הממון בדבר הנותן פרי והוא יכול להשתמש באותו ממון בדבר שיש בו הוצאה ואין בו מציאות של הכנסה מה ההגדרה של בזבז בזבז ענינו שההוצאה גדילה על ההכנסה זה הגדרה הכללית שנקראת בזבז עד כמה שהוא מוציא מעות אבל המעות האלה נתנו להוצאה באופן של מקח וממכר וההכנסה היא למעלה מההוצאה אין בזה גדר של בזבז וודאי שבדקות אם אפשר להרוויח יותר והוא עשה מעשה של הוצאה שמרוויחים פחות אפילו שהוא יותר כלל זה ממעמקי מציאות של בזבז.

על זה חל המושג שנקרא בזיון האדם כמו שהוזכר פעמים רבות יסודו מהמהר"ל נקרא אדם מלשון אדמה בבחינת האדמה שזורעים ומצמיחים אך כאשר אדם הראשון חטא בחטאו מה שנאמר במפורש בקרא קוץ ודרדר תצמיח לך עד שובך אל האדמה אשר ממנה לוקחתה קוץ ודרדר תצמיח לך על אף שהאדם זורע חטים הוא זורע שעורים אבל פעמים הזרע אינו שלם אלא נעשה באופן של קוץ ודרדר תצמיח לך ק"ו כשאנו זורע אז היא מצמחת קוצים וברקנים אבל בחטא האדם הראשון נולד מהלך שהאדם עושה פעולה והפעולה שלה מה שהיא מצמיחה או שאינה מצמיחה כלל או שהיא מצמיחה הוצאה יתירה על השבח או שאפשר לעשות פעולה שמשביחה יותר זה נקרא בעומק ההבחנה של העבירה הבחנה של חטא כאשר האדם הראשון אכל מעץ הדעת טוב ורע הוקבע הדבר בכח היצירה שבבריאה קוץ ודרדר תצמיח לך על זה חל ממעמקי הביזיון.

מחד האדם כאשר זורע בקרקע כמו שמפורש בקרא הרי הקב"ה מגרש אותו מגן עדן ע"מ לעבוד את האדמה אשר ממנה לוקחת ושם זה לא עשה באופן של דבר קל אלא באופן שבעצבון תאכלנה עד שלא בא נח לא היה מחרשה והעמל היה עוד יותר יש עמל ביגיעת הקרקע עד שמוצאים את מציאות הפרי אבל ההוצאה הכח שהאדם משקיע פעמים מתגלה קוץ ודרדר תצמיח לך יש מציאות של השקעה שהתוצאה שלה איננה חלה באופן הנכון.

ובעומק הדק שבדברים אדם הראשון קודם החטא כאשר הוא היה עושה פעולה הפעולה שלו בעצם היתה פועלת בכל העולמות כולם ומתקנת את כל העולמות כולם כשעולה כל העולם כולו עולה עמו כשיורד כל העולם כולו יורד עמו כמו

שאומרים רבותינו כמו שמפורש במס"י אבל כאשר האדם הראשון חטא אז כל מעשה ומעשה שהאדם עושה התולדה של הפעולות שהוא פועל הוקטנה בעין ערוך מעיקרא קומתו של האדם הראשון היה מן השמים לארץ מקצה השמים ועד קצה השמים כמו שאומרת הגמרא בחגיגה וכאשר חטא האדם הראשון נאמר בו "תשת עלי כפך" עמד הקב"ה ומעטו לק' אמה כפך כ' ק' אמה כלומר קומתו של האדם הצטמצמה והפעולות שהוא פועל מכאן ואילך הם כפי שיעור הקומה שלו.

קודם חטא האדם הראשון שיעור הפעולה של האדם היה כשיעור קומתו וכיוון ששיעור קומתו הוא מן השמים לארץ מקצה השמים עד קצה השמים אז הפעולה שלו פועלת בכל העולמות כולם כי זה שיעור קומתו של האדם אבל כאשר נתקלקל ונאמר בו ותשת עלי כפך הרי שקומתו הוא ק' אמה ומכאן ואילך זה שיעור פעולתו שהוא פועל בן ק' בטל ועבר מן העולם השיעור פעולתו הוא כפי שיעור קומתו.

על זה חל בעומק המושג שנקרא בזיון בזיון ענינו שאדם פועל פעולה והפעולה הזו שהוא פעל יכלה לפעול הרבה הרבה מעבר לכך אבל במציאות מה שהוא פועל היא פועלת הרבה הרבה פחות זה נקרא המושג של בזיון בזיון הוא כל אדם ואדם ניתן לו הכוחות שלו וכאשר הוא פועל פעולות אבל הפעולות שלו הם בעצם לא לפי שורש כוחותיו של האדם אלא הם פעולות חלקיות מאד והתוצאות שלהם הם כפי ערך פעולתו אז יש להם מציאות של בזיון בזיון כלומר הוא מבזבז מבזבז את הצורת אדם שלו הוא מבזבז את כוחותיו דיליה זה הסוגיה הנקראת בזיון מי בז ליום קטנות כמו שדורשת הגמרא מי בזבז שולחנם של ת"ח צדיקים לעתיד לבוא קטנות שהיתה בהם צריך להבין ברור מי בזבז שולחנם של צדיקים לעתיד לבוא כלומר יש את קומתו של אדם ואם האדם היה מכיר את קומתו הפעולה שלו היתה כפי שיעור קומתו דיליה קטנות שהיתה בהם כלשון חז"ל היא הגורמת לידי כך שהפעולה שלו היא פעולה קטנה.

מה שאותם אלו בני אדם בזו את פנחס ראו בן פוטי זה שפיטם אבי אמו עגלים לעבודה זרה כלומר כאשר ראו דמות דיוקנו של פנחס ראו לפנייהם אדם קטן זה מה שהם ראו אם פנחס היה שומע לצלילים שלהם כביכול אז הוא היה שומע צליל של משהו שאומר לו שהוא אדם קטן הוא בן של מי שפיטם אבי אמו עגלים לעבודה זרה אז המציאות שלו היא מציאות של קטנות ראה כתוב וייחסו "פנחס בן אלעזר בן אהרון הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל" כלומר שדמות דיוקנו של פנחס הוא לא אדם קטן אלא אדם גדול.

כמובן אין לנו השגה בפנחס אבל מה ששייך אלינו לערכינו שלנו המושג שנקרא בזיון בושת חז"ל שהוזכר לעיל הוא מי בזבז שולחנם של צדיקים לעתיד לבוא קטנות שהיתה בהם זה נקרא בזיון בזיון אין עיקרו מה שאחרים מבזים אותו וודאי שגם זה סוגיה של בזיון יש חמשה דברים שחייב בניזקין ויש בושת בזיון בלי לחזור לדקות שהוזכר לעיל אבל זה מה שאחרים מבזים אותו אבל רב הביזיונות שיש בעולם זה מה שהאדם מבזה את עצמו לא שהוא מבזה את עצמו ביחס לאחרים שאחרים רואים שהוא עושה מעשה שטות וזה מה שמבזה אותו אלא עיקר הביזיון שיש בעולם זה מה שבני אדם מבזים את עצמם ביחס לעצמם זה לך עמי בוא בחדריך סגור דלתך בעדך הוא נמצא במקום של סגור דלתך בעדך הוא נמצא עם עצמו בלבד והוא מבזה את עצמו מבזה בעיני עצמו יש מבזה את עצמו בקדושה ביחזקאל בן בוזי בזה עצמו אבל מדברים כאן על הביזיון באופן על הצד שאינו נכון עיקרו של הביזיון הוא שהאדם לא מכיר בכוחו וחלקו דיליה זהו עומק הביזיון שחל בקומתו של האדם.

כל זמן שהאדם לא עמל ומתייגע לברר את מעמקי כוחות נפשו דיליה להבין ברור הוא בהכרח מבזה את עצמו במה הוא מבזה את עצמו? כי האדם הרי נולד עם תפיסה של קטנות וכאשר הוא גדל אז יש בנ"א שכאשר הם גדלים יש להם שאיפות אבל בחלק גדול מהשאיפות האלה הם לא נובעים מתפיסת הגדלות שבנפש הם נובעים מהגאוה שבנפש ומכח המדמה שבנפש שמצטרפים יחד אהדדי ומזה יש להם הרבה שאיפות מי שזוכה מתקיים בו מתוך שלא לשמה בא לשמה ולאט לאט השאיפות האמתיות של גדלות הנפש הולכות ומתבהרות אבל הרבה שאינם זוכים הם נשארם עם תפיסת הגאוה הם נשארם עם תפיסת המדמה ותפיסת הגדלות שיש להם בנפשם דיליה היא נובעת מהחלקים הללו שהוזכרו עכשיו הוא נראה לו לעצמו שהוא יכול להיות גדול לפי ערכו דיליה מכח הגאוה והמדמה שבנפש האש האדמימיות שבה המדמה שבה גורמת לו לידי כך שהוא מדמה את עצמו לגדול.

ולכן גם פעמים רבות מאד באמת אדם לא מצליח לצמוח מדוע הוא אינו מצליח לצמוח כי אם יסוד השאיפות בנפש היה נובע מהכרה האמתית של עומק כוחות נפשו בפרט והיה נובע מהכרת גדלות האדם בכלל חביב אדם שנברא בצלם חביבים ישראל חיבה יתירה נודעת להם אם ההכרה של הגדלות הייתה נובעת מכללות הגדלות של צלם אלוקים ומפרטות הכרת הכוחות של נפשו של האדם בפרטותו דיליה אז השאיפות שלו היו באמת שאיפות להשיג את חלקו דיליה זה היה בסיס איתן ע"מ לצמוח מתוך אותם שאיפות שואף זורח השמש.

אבל כאשר יסוד השאיפות שבנפש נובע מהגאוה מהמידה שאינה מתוקנת שבגאוה והיא מצטרפת יחד עם כח המדמה כמו שהוזכר שאז האדם מדמה את עצמו אשנה על מנת שיקראוני רבי וכדו' הרי שהמהלך של הדבר שיסוד השאיפה שבנפש הוא

איננו נובע ממקום של טהרה. ביתר עומק מי שאינו מעריך את כוחות נפשו בעומק דיליה אז מונח בו הכוח של הביזיון שהוזכר כלומר הוא מבזה את עצמו הוא אינו מכיר בכוחותיו דיליה לפי זה הדקות של הסוגיה מי שעמל כסדר להכיר את כוחות נפשו בפרט ועמל להכיר את גדלות האדם בצלם אלוקים חיבה יתירה נודעת להם לישראל אז הוא מכיר את גדלות הנפש דיליה הוא אדם שהתרחק מהמדרגה הנקראת בזיון ביזיון עצמי אבל מי שאינו עמל להכיר את כוחות נפשו כמו שהוזכר אז מחד כמו שנתחדד אם יש לו שאיפות אז השאיפות שלו הם גאוה ומדמה שעד"כ שמצטרפים לאהדדי אבל מכנגד זה לא רק שיש כאן גאוה ומדמה אלא מכנגד בנפשו של האדם יש לו כח שמבזה את עצמו ומקטין את עצמו.

הרי שיש לו תרתי לרעותא במעמקי כוחות הנפש מחד הכח שמרומם אותו הוא גאוה ודמיון ומאיך הכח האמתי שלו של גדלות האדם דיליה בכלל ובפרט לפי כוחות נפשו דיליה חל באופן של בזיון כי הוא מקטין את עצמו שניהם יחד גורמים למעמקי הנפילה ולאי אפשרות של הצמיחה האמתית מכיוון שהכח האמתי של העלייה שלו בנפש הוא החיל עליו כח של בזיון והכח שממנו הוא מנסה לצמוח זה מידה רעה של גאוה עם כח המדמה שבאדם איך וכיצד מתוך אותו תפיסה האדם יוכל לצמוח אז כמובן לעיני הרואים בפרט למי שנשאר באותו תפיסה גם כאשר הוא גדל הוא אפילו אינו רואה איפה נקודת הקושי איפה נקודת ההטעיה כי נראה לו לפי מבט נפשו דיליה אדרבה יש לו הרבה מאד שאיפות ואפילו אם במידת מה יש לו את המתוך שלא לשמה אבל קשה שיתקיים בו יבוא לשמה למה קשה שיתקיים בו יבוא לשמה? וודאי שיש עוד טעמים אבל אנחנו נוקטים טעם אחד עכשיו בסוגית הביזיון דידן כי כח הביזיון שהוא מבזה את נפשו דיליה שהוא לא מאמין בכוחותיו דיליה הם מחבאים את האפשרות לבוא לשמה להגיע לנקודת גדלות האדם.

אילו היה רק גאוה ומדמה אולי היה מתקיים בו מתוך שלא לשמה בה לשמה שיבוא לעומק גדלותו של האדם להוציא מן הכח אל הפועל את שאיפותיו אבל מכיוון שחל בו מציאות של בזיון בכוחות נפשו הוא מבזבז את כוחות נפשו אז לא כדוגמת מעות שיש לאדם אלף זוז והוא מוציא אותם לריק ולהבל אלא כוונת הדבר שיש לו אלף זוז והוא חושב שיש לו רק מאה תשעים ותשע והוא עני הוא לא מכיר את עומק כוחות דיליה אז הוא מצמצם את קומת נפשו הוא מגביל את כוחות נפשו ולכן הכח שלו לצמוח חל בו סתירה עמוקה מאד בסדר הכוחות.

אם נבוא להעמיק באחד מהנקודות היסודיות שמעכבים את עומק עלייתו של האדם זה מה שהוזכר השתא מי בזבז שולחנם של צדיקים לעתיד לבוא קטנות שהיתה בהם מה כוונת הדברים למה זה בזבז שולחנם של צדיקים רק לעתיד לבוא וודאי כפשוטו היום לעשותם ולמחר לקבל שכרם לכן זה קאי על עולם הבא אבל בעומק יותר גאות נפשו של האדם היא הבנה שהאדם חי במדרגת איזהו בן עולם הבא זה נקרא אדם גדול אדם קטן זה אדם שחי כאן בעולם חי כאן בתוך העולם הזה הוא איננו גדול אבל אדם גדול הוא איזהו בן עולם הבא כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא הוא חי כאן בעולם במדרגת ראיתי בני עליה והם מועטים הוא חי כאן בעולם במדרגה של עולמך תראה בחייך מעין עולם הבא הוא חי כאן בעולם זה תפיסה של אדם גדול האדם קטן חי בתפיסה שמה שהוא נמצא פה זה מה שהוא יכול להיות אבל מה שהוא בא לאחר מכן הוא לא יכול להיות שם עולם הבא נקרא השלב הבא שעתיד לבוא זה נקרא עולם הבא מי שהוא קטן חי רק את מה שיש לפניו מי שהוא גדול יכול להיות גם את השלב הבא שעדין לא הגיע הוא כבר נמצא שם.

במשל גשמי תנועותיו של הקטן הם פסיעות קטנות תנועותיו של הגדול הם פסיעות גדולות אבל בנמשל זה הרבה יותר עמוק אדם גדול יכול להיות מה שעתיד לבוא הוא כבר חי אותו עכשיו זה הסוגיה של הימים האלה כל המתאבל על ירושלים באופן שהוא מתאבל ומצטער בצערה של ירושלים אז זוכה ורואה בשמחתו בהווה על אף שהיא עדין לא נבנתה אבל הוא חי את העתיד בהווה זה נקרא גדלות בנפש גדלות בנפש ענינו אדם כאן בעולם הזה הוא נקרא איזהו בן עולם הבא זה הלשון חז"ל שהוזכר לעיל מי בזבז שולחנם של צדיקים לעתיד לבוא זה דייקא לעתיד לבוא כלומר זה לא מה שנמצא כאן אלא רק לעתיד לבוא זה קטנות שהיתה בהם מה קטנות שהיתה בהם? הקטנות זה שהאדם חי במדרגת עולם הזה הוא לא חי במדרגת עולם הבא במדרגת של לעתיד לבוא מה שבדקות זה שתי מדרגות כמו שאומרים רבותינו.

להבין ברור אדם גדול אין כוונת הדבר רק שיש לו שאיפות זה תחילת העבודה שאיפות שאדם שואף להיכן להגיע כל שאיפות ענינו שיש לאדם שאיפות לעתיד אז הוא מחובר במידת מה לעתיד בכח השאיפות זה תחילת דרכו של האדם אבל העומק של העבודה הפנימית שכאשר השאיפות נובעים מגדלות האדם אז האדם יכול להיות במה שעתיד להיות כבר חי עכשיו ועל זה חל מידת הקטנות קטנות שראית בהם מי בזבז שולחנם של צדיקים לעתיד לבוא זה עיקר הביזיון שיש באדם כמובן בכל חלק וחלק אם האדם לא מעריך נכון את כוחות נפשו חל בו מציאות של בזיון אבל איפה עומק הביזיון? עומק הביזיון הוא שישראל עלו במחשבה תחילה להיבראות הם למעלה מכל גדרי העולם הזה ומי שלא מבזה את עצמו מי שחי במעמקים של תורה עלו במחשבה תחילה להיבראות חוכמתו ית' שמו נכלל בחוכמתו הוא וחוכמתו חד אז הוא חי אצלו ית' שמו והוא מכיר ששם שורש נשמתו הוא מכיר ששם עומק מציאות הווייתו הוא חי מעבר למה שנראה כאן לנגד העיניים מי שחי עם מה שהוא רואה לנגד עיניו כל חייו אינם אלא חפצא שלימה של בזיון.

אבל מי שבוקע האדם נראה לעיניים אבל הוא חי מעבר לאדם יראה לעיניים הוא חי את המעמקים הוא יוצא מהחרפה

מהחפרה הלבנה הוא חי פנים הוא חי מעמקים הוא מקושר לשורש אופן של בושה תשובה הוא חוזר לשורשו הוא מחובר למעמקים בשורש אז הוא חי באופן שלא מה שנראה לעיניים שם הוא נמצא אלא הוא חי מעבר לאותם גבולות זה העומק של מי שמופקע ממדרגת בזיון בפנים במעמקים של כל אדם ואדם גנוז הרבה מעבר למה שנראה לעיניים מי שחי רק במה שנראה לעיניים הוא מנסה את זה להוציא מן הכח אל הפועל כל חייו אינם אלא חפצא של בזיון.

כשזוכים לבקוע פנימה לחדור למעמקים ראשית מכח אמונה ולאחר מכן מתוך בהירות של כוחות נפשו של האדם של נפש הבהמית ויתר ע"כ הנפש האלוקית על עומק מעמקי נשמתו של האדם אז הוא מחובר לשורש דיליה שם הוא מופקע ממדרגת בזיון שם יש לו גילוי של איזה הוא בן עולם הבא כאן בעולם הזה שהוא חי מתגלה בו הסולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה הוא מחובר ומקושר לשורשו מי שיאמין בזה ולאט לאט יכיר את הכוחות הללו בנפשו של האדם הוא מתקיים בו זוכה ורואה בבנינו בהווה העתיד אצלו הוא הווה העולם הבא אצלו הוא עולם הזה הוא חי את האחרית במציאות של הווה השלימות מ גלויה ונמצא אצלו ית' שמו.

- [פינחס 1]
- [שיחת השבוע תשע"ו-ח 2]

Show featured image:

0

Source: <http://bilvavi.net/shiur/תשעו-פינחס-בזיון-069>

Links

[1] <http://bilvavi.net/pinchas>

[2] <http://bilvavi.net/weekly.shmuess>